

Sygn. akt VW 5738/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2019 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Klaudia Milek

Protokolant: Tomasz Janiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach : 25.04, 18.07, 25.07, 4.10.2019 roku sprawy, przeciwko J. M. s. B. i A. ur. (...) w miejscowości R.

obwinionego o to że:

W dniu 8 lutego 2018r. ok. godz. 00.40 w W. na ul. (...), będąc kierowcą samochodu marki S. o numerze rejestracyjnym (...) zaparkował w odległości mniejszej niż 10 m przed przejściem dla pieszych wykraczając przeciwko porządkowi w ruchu drogowym.

tj. za wykroczenie z art. 97 KW w związku z art. 49 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 20.06.1997 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. Nr 108 poz. 908 z późn. zm.

orzeka

I. Obwinionego J. M. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu.

II. Zasądza od (...) W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem kosztów postępowania.

Sygn. akt V W 5738/18

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 lutego 2018 r. ok. godz. 00:40 na ul. (...) w W. Straż Miejska (...) W. ujawniła wykroczenie polegające postojem w odległości mniejszej niż 10 metrów od przejścia dla pieszych. Powyższe wykroczenie zostało popełnione przez kierującego pojazdem marki S. o numerze rejestracyjnym (...) i jest kwalifikowane z art. 97 Kodeksu wykroczeń.

Z uwagi na powyższe Straż Miejska podjęła czynności wyjaśniające i w ich wyniku ustaliła, że właścicielem przedmiotowego pojazdu jest Ł. M., którą wezwała następnie do wskazania kierującego pojazdem lub użytkownika pojazdu w wymienionym wyżej dniu. W odpowiedzi na powyższe wezwanie, w dniu 17 sierpnia 2018 r. w siedzibie Referatu Oskarżycieli Publicznych III Oddziału Terenowego Straży Miejskiej (...) W. stawił się J. M. i oświadczył, że to on zaparkował pojazd w wymienionym wyżej dniu. W związku z tym, iż minął ustawowy 90-dniowy termin ukarania w postępowaniu mandatowym, przekazano sprawę o ukaranie do Sądu Rejonowego, o czym poinformowano obwinionego J. M..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

1. notatek urzędowych – k. 1, 7
2. zdjęć - k. 2, 19, 32, 54, 61-63,
3. wezwania - k. 3
4. potwierdzenia odbioru - k. 4
5. pism obwinionego – k. 16, 17, 31, 52-53
6. ustnej opinii biegłego wraz z załącznikami – k. 35-39, 41, 65-66, 76-77
7. częściowo zeznań świadka A. W. – k. 64-65
8. płytę CD – k. 75

Obwiniony J. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż samochód stał na parkingu. To jest parking legalny ze słupkiem i tabliczką „parking”

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do uznania obwinionego za winnego popełnienia wykroczenia z art. 97 kw.

Wyjaśnienia obwinionego zasługują na uwzględnienie, a Sąd nie dysponuje dostateczną ilością materiału dowodowego, który mógłby skutecznie kwestionować ich prawdziwość.

Sąd uznał za wiarygodne zeznanie świadka – strażnika miejskiego A. W. w zakresie okoliczności niespornych, tj. w odniesieniu do czasu, a także podjętej interwencji. Zebrane dowody w sprawie nie pozwalają na jednoznaczne zidentyfikowanie pojazdu obwinionego.

Ze względu na charakter sprawy oraz istniejącą kontrowersję co do miejsca zatrzymania pojazdu przez obwinionego, kluczową rolę w ocenie działania obwinionego i na tej podstawie ustalenia okoliczności i przebiegu zdarzenia miała stanowić opinia biegłego J. K., którą Sąd w całości podzielił. Opinia ustna jest wszakże jasna i wewnętrznie spójna, a nadto została przedstawiona przez osobę posiadającą wiadomości specjalne o wieloletnim stażu zawodowym. Konkluzje biegłego Sąd uznał za w pełni zasadne i poparte materiałem dowodowym.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż biegły przedstawił ustną opinię po zapoznaniu się z aktami sprawy i po przeprowadzeniu oględzin miejsca zdarzenia. Nadto, biegły przedłożył na rozprawie załączniki do swojej ustnej opinii. Na wstępie biegły podkreślił, iż fotografie wykonane przez Straż Miejską znajdujące się w aktach sprawy nie pozwoliły na jednoznaczne stwierdzenie, w którym miejscu obwiniony zaparkował przedmiotowy pojazd. Dodał, iż treść wniosku o ukaranie sugeruje, że obwiniony zaparkował samochód na chodniku za znakiem wyznaczającym koniec parkingu w odległości mniejszej niż 10 metrów od przejścia dla pieszych, jednakże według biegłego, Straż Miejska nie dostarczyła jednoznacznych dowodów wskazujących miejsce na którym zaparkował obwiniony. Biegły odnosząc się do fotografii 2 i 3 w zał. 1 (k. 35), wskazał, iż podczas oględzin miejsca zdarzenia, znak „koniec parkingu” był obrócony o 180 stopni. Wskazał także, iż prawidłowe ustawienie tego znaku widoczne jest na fotografii 7 i 8 w zał. 5 (k. 39).

Biegły wskazał także, iż pomimo wykonania załączników w oparciu o udostępnioną płytę CD nie jest w stanie zidentyfikować samochodu obwinionego.

W odniesieniu do wyjaśnień obwinionego, iż nie rozpoznaje on swojego pojazdu na przedstawionej mu przez biegłego fotografii, biegły podkreślił, iż nie dysponuje dowodem, który potwierdzałby postój obwinionego we wskazanym miejscu. Dodał, że wykonane fotografie przez strażnika miejskiego, mające na celu ujawnienie popełnionego

wykroczenia z uwagi na niską czytelność nie pozwalają na jednoznaczne stwierdzenie w którym miejscu zaparkowany był przedmiotowy pojazd. Biegły podkreślił, iż brak możliwości odczytania tablicy z numerem rejestracyjnym pojazdu sprawia, iż identyfikacja samochodu jest niemożliwa. Nadto, biegły odnosząc się do pytań zadawanych mu przez obwinionego, wskazał, iż jego zdaniem szczegółowe tłumaczenie podstawy stwierdzenia nieprawidłowego parkowania przez obwinionego jest bezprzedmiotowe, gdyż dokumentacja wykonana przez strażników miejskich nie dowodzi jednoznacznie w którym miejscu przedmiotowy pojazd był zaparkowany. Biegły podkreślił także, iż sam strażnik nie był w stanie wskazać miejsca zaparkowania przedmiotowego pojazdu.

W końcowej opinii biegły zwrócił uwagę, iż z uwagi na czarno-białą fotografię niskiej czytelności, przedłożoną przez Straż Miejską trzeba ukierunkowanego działania aby dostrzec pewne szczegóły. Pomimo tego, iż popełnione wykroczenie przez obwinionego zostało ujawnione przez strażnika miejskiego i zostało poparte dokumentami w postaci fotografii, według opinii biegłego przedmiotowe fotografie, nie pozwalają na stwierdzenie, że samochód jako drugi od placu (...) jest samochodem obwinionego, jak zeznał świadek A. W..

Jak już zostało podkreślone, Sąd w całości uznał opinię za zasadną i na jej podstawie poczynił ustalenia faktyczne. Konkluzje biegłego zawarte w opinii Sąd uznał za w pełni jasne i poparte materiałem dowodowym. Pozostałe zebrane w sprawie dowody w postaci dokumentów również stanowiły wiarygodny dowód w sprawie, bowiem ich autentyczność ani prawdziwość treści nie budziły wątpliwości ani nie były kwestionowane przez strony.

Obwinionemu J. M. zarzucono popełnienie wykroczenia z art. 97 Kodeksu Wykroczeń w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W art. 97 kw ustawodawca stypizował czyn zabroniony polegający na wykraczaniu przeciwko innym przepisom regulującym bezpieczeństwo i porządek w komunikacji – między innymi na łamaniu przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym lub przepisów wydanych na jej podstawie. Dyspozycja tego artykułu ma charakter typowo blankietowy, tzn. że dopełnienia znamion wykroczenia należy szukać w innych aktach prawnych określających zachowania godzące w bezpieczeństwo lub porządek ruchu. Przedmiot ochrony stanowią porządek i bezpieczeństwo ruchu na drogach publicznych. Jest to wykroczenie formalne. Popełnione może być zarówno w wyniku działania, jak i z zaniechania. Sprawcą omawianego wykroczenia może być przede wszystkim uczestnik ruchu, może też być każda inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu. W takim zakresie omawiane wykroczenie ma w gruncie rzeczy charakter powszechny (dopuszczyć się go może każdy, kto znajdzie się w miejscach określonych w tym przepisie). Strona podmiotowa, zgodnie z ogólną zasadą przyjętą w art. 5 kw, może polegać zarówno na umyślności, jak i na nieumyślności. Jednak, jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 29 czerwca 2010 r., I KZP 8/10, OSNKW 2010, nr 9, poz. 76, w sytuacji gdy z natury "innych przepisów" zawartych w aktach prawnych dotyczących bezpieczeństwa lub porządku ruchu na drogach publicznych wynika, że wymagane jest umyślne zachowanie, to wykroczenie określone w art. 97 kw może zostać popełnione tylko umyślnie.

Przepis art. 49 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym określa miejsca, w których bez względu na to, czy oznakowany je dodatkowymi znakami (np. znakiem „zakazu zatrzymywania się” B-36), czy też nie, nie wolno zatrzymywać pojazdu. Wszystkie wymienione miejsca charakteryzują się swoistym elementem podwyższonego ryzyka. Zgodnie z pkt 2 te same ustawy, zabronione jest zatrzymanie pojazdu na przejściu dla pieszych, na przejeździe dla rowerzystów oraz w odległości mniejszej niż 10 metrów przed tym przejściem lub przejazdem. Zakaz ten ma na celu zapewnienie bezpieczeństwa ruchu drogowego. Pojazdy zaparkowane na przejściu dla pieszych utrudniają ruch pieszych, zaparkowane zaś tuż przed takim przejściem ograniczają widoczność.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności dokumentacja zdjęciowa sporządzona przez Straż Miejską, a także dokumentacja przedstawiona przez biegłego do spraw ruchu drogowego, nie pozwoliły na przypisanie obwinionemu winy

w popełnieniu zarzucanego mu czynu, albowiem nie można jednoznacznie zidentyfikować pojazdu obwinionego. Jak wynika z ustnej opinii biegłego dokumentacja fotograficzna znajdująca się w aktach sprawy, jak również dokumentacja w postaci materiału zdjęciowego na płycie CD nie pozwalają na jednoznaczne stwierdzenie, że

samochód parkujący jako drugi od placu (...) jest samochodem obwinionego albowiem nie można odczytać numeru rejestracyjnego pojazdu, który parkował w miejscu wskazanym przez strażnika miejskiego jako miejsce zaparkowania samochodu przez obwinionego. Oceniając zebrane osobowe i pozaosobowe źródła dowodowe w sprawie zarzuconych obwinionemu czynów w pierwszej kolejności należało wskazać, iż naczelnymi zasadami polskiego procesu karnego – są określone w art. 5 Kodeksu postępowania karnego zasady: in dubio pro reo i domniemania niewinności, które znajdują także odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia (art. 8 kpw). Godzi się też podkreślić, iż według zasad obowiązującej procedury karnej (wykroczeniowej) – to nie oskarżeni (obwinieni) muszą udowodnić swoją niewinność, lecz oskarżyciel winien jest udowodnić winę oskarżonych (obwinionych). Przy czym udowodnić, to znaczy wykazać w sposób nie budzący wątpliwości wiarygodnymi dowodami – bezpośrednimi lub pośrednimi, te ostatnie w postaci tzw. poszlak mogą być uznane za pełnowartościowy dowód winy oskarżonych (obwinionych) jedynie wtedy, gdy zespół tych poszlak pozwala na ustalenie jednej logicznej wersji zdarzenia, wykluczającej możliwość jakiegokolwiek innej wersji (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 maja 1995 roku, sygn. akt II Akc 120/95).

Oznacza to, że udowodnienie winy oskarżonego (obwinionego) musi być całkowite, pewne, wolne od wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 1999 roku, sygn. akt V KKN 362/97). Tak więc, gdy w świetle tak dokonanej oceny zebranych dowodów nie da się bez obawy popełnienia pomyłki wykluczyć innej wersji zdarzenia, aniżeli przyjęta w akcie oskarżenia (wniosku o ukaranie) – nie jest dopuszczalne przypisanie oskarżonemu (obwinionemu) zarzucanego czynu, albowiem w takiej sytuacji chroni go reguła in dubio pro reo (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 1992 r., sygn. akt WR 369/90, OSP 1992/102/12).

W takim stanie rzeczy Sąd uniewinnił obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu kwalifikowanego z art. 97 Kodeksu wykroczeń w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20.06.1997 Prawo o ruchu drogowym, a kosztami postępowania, stosownie do art. 119 § 2 pkt 1 kpw, obciążył Skarb Państwa.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji.